

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **UNICOS o. s.**, se sídlem Šitkova 233/1, Praha 2, IČ 26567482, zast. Mgr. Michalem Trkalem, advokátem, se sídlem Matoušova 515/12, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, za účasti: **a) Ochranná asociace zvukařů – autorů, o. s.**, se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, IČ 26630192, zast. Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou, advokátkou, se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, **b) Ochranná organizace autorská – Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, o. s.**, se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, IČ 60166916, zast. Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou, advokátkou, se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, **c) DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, občanské sdružení**, se sídlem Krátkého 1, Praha 9, IČ 65401875, **d) Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o. s.**, se sídlem Čs. armády 20, Praha 6, IČ 63839997, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 26. 5. 2010 čj. MK 7837/2010/OLP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 26. 5. 2010 čj. MK 7837/2010 OLP a rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2010 zn. MK 885/2010 OAP se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Michala Trkala, advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra kultury uvedeného v záhlaví, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2010 č.j. MK 885/2010 OAP a toto rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím Ministerstva kultury bylo ve výroku I zastaveno pro zjevnou právní nepřípustnost řízení o žádosti žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv v části týkající se práva na odměnu podle § 25 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), u autorů počítačových programů včetně jejich derivátů a překladů a ve výroku II byla zamítnuta žádost žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv ve zbývající části týkající se práva na odměnu podle § 25 autorského zákona, pokud jde o veškeré části počítačových programů, včetně děl slovesných, hudebních, audiovizuálních, fotografických a vyjádřených postupem podobným fotografii, dílo kinematografické, dílo výtvarné a dílo kartografické, pokud je začleněno do počítačového programu a bylo za tím účelem vytvořeno.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť prvním výrokem odmítá vůbec se věcí zabývat, avšak ve druhém výroku, ačkoliv zdůrazňuje, že se jedná o taková autorská díla, která jsou součástí počítačových programů (a jako součást nejsou samostatným předmětem práv) a byla zvlášť za tímto účelem vytvořena, dospívá k názoru, že zde již kolektivní správa je vykonávána jinými subjekty. Tím je tedy jednoznačně připuštěno, že se jedná o způsobilý předmět ochrany, což vyvrací konstrukci zjevné právní nepřípustnosti požadavku žalobce.

Žalobce uvádí, že řízení bylo od počátku zaměřeno tak, že se správní orgán zaměřil pouze jednostranně na důvody pro zamítnutí žádosti a vyhnul se tak meritornímu řešení věci. Z rozsahu, jaký věnoval odůvodnění, proč se domnívá, že se jedná o žádost zjevně právně nepřípustnou, je zřejmé, že pokud by se skutečně jednalo o zjevně právně nepřípustný požadavek, nebylo by třeba, vzhledem ke zřejmosti tvrzené nepřípustnosti, zabývat se natolik odůvodňováním svého právního názoru. Žalobce rovněž považuje za nesprávné rozdělení na dva výroky, a to procesně i logicky. Procesní důvod spočívá v tom, že zastavení není rozhodnutím ve věci a názor na zjevnou právní nepřípustnost je v tomto případě vyhýbání se meritornímu rozhodnutí ve věci. Pokud byl správní orgán přesvědčen o právní správnosti svého právního názoru, nic nebránilo rozhodnout ve věci samé a vydat dva zamítavé výroky.

Žalobce uvádí, že posouzení správnosti prvního výroku stojí na zodpovězení otázky, zda autorovi počítačového programu svědčí právo na tzv. náhradní odměnu podle § 25 autorského zákona. Ta se odvíjí od úvahy, zda je autor počítačového programu autorem z hlediska autorského zákona a v jakém postavení, když jednoznačný závěr je takový, že autor počítačového programu autorem je a jeho postavení je rovnocenné s autorem díla literárního. S názorem, že autorovi počítačového programu právo na náhradní odměnu nesvědčí, žalobce v žalobě obsáhle polemizuje.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že argumenty uvedené v žalobě jsou totožné s argumenty uvedenými v rozkladu, se kterými se proto již vypořádal ministr kultury žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný proto setrvává na skutkových a právních závěrech Ministerstva kultury a ministra kultury, jak jsou uvedeny v odůvodnění prvoinstančního a druhoinstančního rozhodnutí, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V replice k tomuto vyjádření žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 74/2007-55, z něhož vyplývá, že za zjevně právně nepřipustnou je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. Tento předpoklad není v daném případě naplněn, neboť k odůvodnění nepřipustnosti žádosti bylo třeba poměrně rozsáhlé (nikoliv však přesvědčivé) právní konstrukce, nehledě na provedené dokazování.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 19. 10. 2009 byla Ministerstvu kultury doručena žádost žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy. Kromě jiného je v žádosti uvedeno vymezení práv, která mají být kolektivně spravována, takto: právo podle § 96 odst. 1 písm. a) bod 3 autorského zákona, tedy právo na odměnu za zhotovení rozmnoženiny pro osobní potřebu na podkladě zvukového nebo zvukově obrazového záznamu nebo jiného záznamu přenesením jeho obsahu pomocí přístroje na nenahraný nosič takového záznamu - § 25 odst. 1 písm. b). Jako vymezení předmětů práv je uvedeno následující: předmětem práv, jež hodlá žadatel spravovat, jsou počítačové programy jak ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona ve smyslu jedinečného výsledku tvůrčí činnosti autora jako dílo literární slovesné, tak ve smyslu § 2 odst. 2 autorského zákona jako dílo původní ve smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvorem. Předmětem práce jsou dále veškeré části počítačových programů, včetně děl slovesných, hudebních, audiovizuálních, fotografických a vyjádřených postupem podobným fotografii, dílo kinematografické, dílo výtvarné a dílo kartografické, pokud je začleněno do počítačového programu a bylo za tímto účelem vytvořeno. Předmětem práv jsou dále veškeré deriváty počítačových programů, včetně jejich překladů.

Dne 19. 1. 2010 vydalo Ministerstvo kultury rozhodnutí zn. MK 885/2010 OAP, kterým bylo rozhodnuto tak, jak již bylo uvedeno shora. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo kultury uvedlo, že z ust. § 25 autorského zákona vyplývá, že toto ustanovení přiznává autorům právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní a vlastní vnitřní potřebu. Dle § 30 odst. 1 autorského zákona se za užití díla nepovažuje užití pro osobní potřebu fyzické osoby, jehož účelem není dosažení přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, nestanoví-li tento zákon jinak. Pokud jde o počítačový program, autorský zákon stanoví jinak, a to v § 30 odst. 3, podle kterého je užitím podle autorského zákona (tj. není užitím pro osobní potřebu) užití počítačového programu i pro osobní potřebu fyzické osoby či vlastní vnitřní potřebu právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby včetně zhotovení rozmnoženiny takových děl pro takovou (osobní) potřebu. Jinými slovy v případě počítačového programu nepřísluší autorovi právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní nebo vlastní vnitřní potřebu podle § 25 autorského zákona. Rozmnoženiny počítačového programu může kromě autora pořizovat pouze oprávněný uživatel, který je vymezen v § 66 odst. 6 autorského zákona. V souvislosti s pořizováním takovýchto rozmnoženin autorovi počítačového programu ovšem v žádném případě nepřísluší odměny podle § 25 autorského zákona. Pokud ust. § 25 odst. 1 autorského zákona odkazuje na § 30 jako celek, je nutno zohlednit i výjimky obsažené v § 30 a řádně rozlišit případy, kdy se jedná o volné užití díla ve smyslu autorského zákona a kdy naopak zákonodárce stanovil, že využití pro osobní potřebu fyzické osoby či vlastní vnitřní potřebu právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby je využitím ve smyslu autorského zákona (tzn. není volným použitím). Právo na odměnu podle § 25 autorského zákona se vztahuje pouze na taková rozmnožování zveřejněných děl, která se nepovažují za užití ve smyslu

autorského zákona podle § 30 a § 30a autorského zákona. Připodobnění počítačových programů dílům literárním je v souladu s mezinárodními závazky České republiky. Pro zacházení s počítačovými programy jako díly autorskými platí v plném rozsahu autorskoprávní úprava pro dílo literární, pokud ovšem zákon s ohledem na specifickou povahu počítačových programů nestanoví jiný režim. Tak je tomu zvláště v ust. § 66 a § 30 odst. 3 autorského zákona. Z tohoto důvodu se na rozmnožování počítačových programů nevztahuje systém tzv. náhradních odměn podle § 25 autorského zákona. Ministerstvo tedy dospělo k závěru, že autor počítačového programu nemá právo na odměnu příslušející autorům v souvislosti s rozmnožováním autorských děl pro osobní potřebu fyzické osoby či vlastní vnitřní potřebu právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, a z toho důvodu jde o žádost zjevně nepřipustnou a je tedy nutno řízení zastavit.

Ve zbývajících částech je nutno žádost zamítnout vzhledem ke skutečnosti, že pro dané druhy autorských děl právo na odměnu podle § 25 autorského zákona již kolektivně spravují na základě dříve udělených oprávnění jiní kolektivní správci v rozhodnutí výslovně uvedení. Podle § 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona ministerstvo udělí žadateli oprávnění pouze tehdy, pokud pro výkon téhož práva ve vztahu k těmto druhům díla nemá oprávnění již jiná osoba.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který obsahově koresponduje s později podanou žalobou.

O rozkladu rozhodl ministr kultury žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 5. 2010 č.j. MK 7837/2010 OLP tak, že rozklad se zamítá a rozhodnutí Ministerstva kultury se potvrzuje. Ministr kultury k jednotlivým námitkám uvedeným v rozkladu uvedl, že předmětem práv, která hodlal žadatel spravovat, bylo právo podle § 25 odst. 1 písm. b) autorského zákona s tím, že žadatel hodlal toto právo spravovat pro autory počítačových programů (včetně veškerých derivátů počítačových programů) a dále pro autory děl slovesných, hudebních, audiovizuálních, fotografických a vyjádřených postupem podobným fotografii, děl kinematografických, výtvarných a kartografických, pokud jsou začleněna do počítačového programu a byla zatím účelem vytvořena. Vzhledem k tomu, že pouze v části vyjmenovaných předmětů ochrany, respektive autorských děl, náleží autorovi právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním takových děl a pouze pro tato autorská díla lze toto právo na odměnu kolektivně spravovat, bylo nutné se zabývat těmito dvěma skupinami předmětů ochrany odděleně. Proto má ministr za to, že ministerstvo muselo dospět ke dvěma odděleným závěrům a vydat rozhodnutí ve formě dvou samostatných částí výroku, které reflektují tyto dva specifické závěry. Ministr k tomu dodal, že autorská díla začleněná do počítačového programu jsou chráněna i samostatně, podobně jako je tomu v případě děl audiovizuálně užitých a proto tato námitka není relevantní.

K námitce „proti údajně nadměrnému rozsahu odůvodnění“ ministr kultury odkázal na ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dodal, že v dané věci nelze vzhledem ke struktuře příslušné právní úpravy pouze stručně odkázat na jedno konkrétní ustanovení autorského zákona, ze kterého by přímo vyplývalo, že autorovi počítačového programu nepřísluší právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní, respektive vlastní vnitřní potřebu, proto nemohlo ministerstvo postupovat jinak než uvést do odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobnou argumentaci tak, aby bylo náležitě srozumitelné a přesvědčivé a dostalo tak požadavkům kladeným správním řádem na odůvodnění správních rozhodnutí.

Ve vztahu k závěru ministerstva ohledně nároku autorů počítačových programů podle § 25 odst. 1 písm. b) autorského zákona ministr kultury v podstatě zopakoval argumenty uvedené v prvoinstančním rozhodnutí.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou směřující proti „rozdělení“ podané žádosti na dvě části, o nichž bylo rozhodnuto dvěma samostatnými výroky, a to různým způsobem. Soud musí konstatovat, že rozhodnutí o rozkladu je ve vztahu k této námitce nepřezkoumatelné, neboť se dostatečně nevypořádává s námitkami žalobce, které proti tomuto postupu uplatnil v rozkladu.

Žalobce v rozkladu namítal, že tu část žádosti, o níž bylo rozhodnuto druhým výrokem prvoinstančního rozhodnutí (tj. části počítačového programu představované díly slovesnými, hudebními aj. začleněnými do počítačového programu a za tím účelem vytvořenými), nelze oddělit od zbývajících částí žádosti, neboť se týká práv k součástem počítačových programů. Protože tyto součásti nemohou být samostatným předmětem práv, mělo být podle názoru žalobce o celé jeho žádosti rozhodnuto shodně. Žalobce tedy jinými slovy řečeno namítal, že práva uvedená ve druhé části výroku prvoinstančního rozhodnutí jsou součástí práv uvedených v prvním výroku prvoinstančního rozhodnutí, proto musí sdílet jejich právní osud a výsledek posouzení žádosti musel být shodný ve vztahu k celé podané žádosti.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23).

Ministr kultury k této námitce uvedl pouze to, že *„autorská díla začleněná do počítačového programu jsou chráněna i samostatně, obdobně jako je tomu v případě děl audiovizuálně užitých a proto tato námitka není relevantní“*. Takové odůvodnění však rozhodně nelze považovat za dostatečné a nemůže obstát jako řádné vypořádání uvedené námitky žalobce.

Z autorského zákona totiž vyplývá zásadní odlišnost mezi autorskými právy k počítačovému programu a k dílu audiovizuálnímu a audiovizuálně užitému. Zatímco díla audiovizuální a díla audiovizuálně užitá nemohou být podle výslovného zákonného ustanovení dílem kolektivním (§ 59 odst. 3 autorského zákona), pro počítačový program taková úprava chybí. Počítačový program tedy narozdíl od díla audiovizuálního může být dílem kolektivním a podle výslovného ust. § 65 odst. 1 autorského zákona je chráněn jako dílo literární. Práva autorů děl audiovizuálně užitých pak upravuje § 64 autorského zákona, přičemž obdobná úprava pro díla užitá jako součást počítačového programu opět chybí. Za této situace pouhé konstatování, že u děl začleněných do počítačových programů je tomu stejně jako u děl audiovizuálně užitých, nepostačuje, a bylo povinností správních orgánů se k této námitce vyjádřit podrobněji a své úvahy v tomto směru náležitě rozvést.

Důvodnou shledal soud i další žalobní námitku týkající se zastavení řízení o části žádosti žalobce. Za zjevně právně nepřipustnou je možno považovat pouze takovou žádost,

u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování (viz žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 2 As 74/2007-55, publikován pod č. 1633/2008 Sb. NSS 1633/2008). V daném případě sám žalovaný přiznává, že nelze „*pouze stručně odkázat na jedno konkrétní ustanovení autorského zákona, ze kterého by přímo vyplývalo, že autorovi počítačového programu nepřísluší právo na odměnu v souvislosti s rozmnožováním díla ...*“. Tím ovšem sám přiznává, že žádost nebyla *zjevně* právně nepřipustná. Aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řízení se totiž musí omezit skutečně jen na případy, kdy nepřipustnost žádosti vyplývá z prosté aplikace zákona, aniž by bylo nutno provádět rozsáhlejší dokazování či obsáhlejší výklad právních norem. Typicky tedy půjde o případy, kdy o udělení oprávnění, jehož nositelem může být výhradně fyzická osoba, požádá osoba právnická, či kdy o udělení oprávnění vázaného výslovně na dosažení určitého věku požádá osoba, která tohoto věku nedosáhla, apod. Lze tu souhlasit s žalobcem v tom, že již sám rozsah odůvodnění, který správní orgány této otázky věnovaly, popírá možnost, aby se v daném případě skutečně jednalo o žádost *zjevně* právně nepřipustnou. Za této situace nemělo Ministerstvo kultury řízení o žádosti zastavit, ale mělo ji meritorně projednat a pokud by dospělo k závěru, že žádosti nelze vyhovět, mělo ji zamítnout. Jde přitom o natolik závažnou procesní vadu, která nutně musela vést soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se nemohl meritorně zabývat otázkou, zda žádosti žalobce bylo možno vyhovět, neboť ani správní orgán se žádostí žalobce nezabýval meritorně, neboť řízení o ní zastavil.

Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že v řízení vedeném pod sp. zn. 10A 54/2010 dospěl k závěru, že ustanovení § 98 odst. 6 písm.c) autorského zákona zakotvující monopolní postavení organizací pro kolektivní správu autorských práv v daném případě brání volnému pohybu služeb v rámci Evropské unie a je v rozporu s požadavkem čl. 16 odst. 2 písm.b) Směrnice EU o službách. Rozsudek zdejšího soudu v této věci je dostupný na www.nssoud.cz a byl napaden kasační stížností, o níž nebylo doposud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Otázka souladu autorského zákona s evropským právem nicméně nebyla v tomto řízení předmětem žalobních námitek, a soud proto tento fakt uvádí pouze jako obiter dictum.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Protože důvody, pro něž soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, dopadají i na prvoinstanční rozhodnutí, zrušil soud současně i toto rozhodnutí.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby a podání repliky), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.512 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném

případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová , v.r.
předsedkyně senátu